

דן בן-אמוץ שבר טאבו. אפשר לחשוב על המוות הקרוב. אבל איך?

דן בן-אמוץ ערך לפני שבוע מסיבת-פרידה מחבריו (בתמונה מימין: עם בתיה אסולו). זאת היתה הפעם הראשונה שאדם נסדר מחבריו במסיבה, בערב מיוחד ומרגש, באומץ-לב וללא התחמקות מהאמת הקשה.

אנשים היודעים שנותר להם זמן מוקצב לחיות מתנהגים בדרכים שונות. חלקם ממשיכים בחייהם-שיגרה. אחרים לוקים בדיכאון ובחוסר-רצון להמשיך להיאבק. המוות הוא טאבו חברתי, שלא בקלות דנים בו.

יתכן שהמועשה של דן היה שבירת הטאבו, שבירת איסור חברתי, התמודדות הגיונית, אם כי ספוגת-רגשות עם הסוף.

מהן ההשערויות של אנשים בריאים לגבי הדרך שבה היו מתנהגים, אילו ידעו שנותרו להם עוד כמה חודשים לחיות? האם אנשים בכלל יכולים לחשוב על השאלה? האם ההתייחסות תהיה הרחקה או החצנה?

"העולם הזה" ריאיון מיספר גדול של אנשים, וקיבל מהם תשובות ספוגניות ותשובות שלאחר מחשבה.

גלית בר

„אילו שמעת שנותרו לך כמה חודשים לחיות, מה היית עושה?”

● **יונתן גפן, הומוריסט:** נראה לי טריוויאלי. אני לא חושב על זה בכלל. יש לנו מנגנון-הרד-חקה. כמו שנאמר — "החיים הם חיים, והמוות הוא מוות". אני לא רוצה להישמע חכם אלא להיות כן, ואני מצטער, אני לא רוצה לחשוב על המוות.

● **ניצן גיבון, אספנית:** אמנות: הייתי מעסיקה את עצמי במחשבה למי לחלק את אוסף-התמונות שלי. הקריטריון לחלוקה היה למי מדידי ומכרי זה יגרום הכי הרבה אושר. הייתי מנסה, עד כמה שאני יכולה, להטביע את חרתי במי בתחום שלי.

● **ששי גז, עורך-דין:** אני מעריך את עצמי כאדם חזק, אבל ספק אם הייתי מסוגל להתמודד עם המוות באומץ כמו דן. אני נוטה לענות שהייתי מטייל בעולם, אבל למעשה אי-אפשר ליהנות כשיודר עים שזה הולך להיגמר. במחשבה עמוקה יותר, הייתי ממשיך כרגיל.

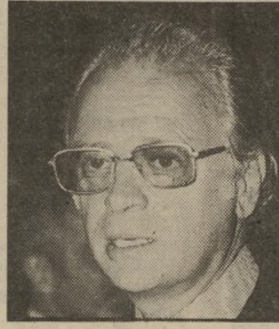
● **יאיר גרבוז, צייר:** אין לי תשובה. תתקשרי בעוד שעה, אני צריך לחשוב על רעיון. (אחרי שעה): הערב של דן העלה את השאלה, ועכשיו מדברים וחושבים על מה שהיה שם, אבל אין לי חשק להתבטא. אני רוצה להשאיר לעצמי את המחשבות והחוויות.

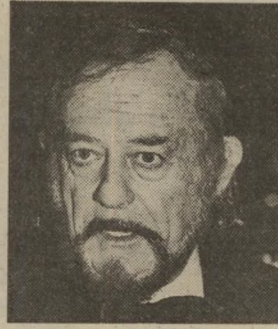
● **אמנון אברמוביץ, עיתונאי:** הייתי מגיש עירעור. ובאמת — אני לא יודע. זאת שאלה נורא קשה. זאת שאלה מאוד מעניינת, אבל אני מופתע ולא יודע מה לענות.

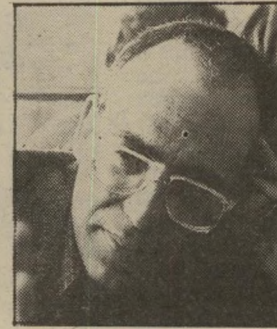
● **ד"ר דוד הירש, פסיכיאטר:** לוג: פעם היתה לי בעייה בריאוי תית, והתעלמתי ממנה לגמרי, אבל הוצאתי יותר כסף על חופות. כשהתברר שזו טעות, ושאיני בריא, הייתי בדיכאון, כי שוב היה צריך להסוך בכסף. אילו היה צריך, הייתי עוזר לעצמי לנוח לפני הזמן.

● **אפרים קישון, סאטיראי:** קן: הייתי עושה את כל הדברים האסורים, לוקח סמים ואומר את האמת לאנשים. הייתי מקווה שאולי יקרה נס, אבל קרוב לוודאי שהייתי חוסך מעצמי את המערכה השלישית, ומתאבד לפני איבוד צלם-אנוש.

● **דוד טרטקובר, מעצב גראפי:** להרבה אנשים קשה לצאת מהאירוע של דן, בגלל ה"חוק הטראומתי שלו. אני לא מסר גל בימים אלה לחשוב על שאלה כזאת.

● **הרצל ליפשיץ, אסטי-רדולג:** ברגע הראשון הייתי נכנס לדיכאון. הייתי רוצה לנסוע בעולם ולראות כמה שיותר. הייתי לוקח איתי את כל בני-המשפחה, כדי שנוכל לבלות את שארית הזמן שנותר ביחד, במקומות מקסימים ומיוחדים.

● **שירה רונבי, עורכת-דפוס:** אני מאמינה שהייתי מנסה להתמודד עם המחלה עד הרגע האחרון. פרידה פירושה השלמה, ואני לא משלימה בקלות. זו שאלה נורא קשה, אבל באופן כללי הייתי נאיב, ולא מפגינה את המחלה כלפי חוץ.